

Ἐάν αὐτὰ ἦσαν ἀληθῆ πρὸς τὸν μόνον Ὀδυσσεά λεγόμενα, εἶναι ὀλιγώτερα καὶ τοῦ ἀληθοῦς πρὸς τὸν διπλοῦν Ὀδυσσεά, τὸν πολύτροπον Κουμουन्दούρον, ἐφαρμοζόμενα.

Ἐκ τῆς γενικῆς αὐτῆς ὁμίλης εἶχεν ἐξαιρεθῇ ἡ διαχείρισις τοῦ κ. Σ. Πετιμεζᾶ. Ἡ διαχείρισις αὐτῇ, συγκεντρωθεῖσα εἰς τὴν προμήθειαν τοῦ διπυρίτου καὶ τῶν ἀρβηλῶν, πεθεῖσα ὑπὸ ἑλεγχον ἀπεκάλυψεν ἐν τῶν ὀλίγων θαυμάτων καταχρήσεων, αἵτινες φέρονται ὡς παραδείγματα ἐν ταῖς προμηθεῖαις διαφόρων εὐρωπαϊκῶν στρατῶν, κυρίως ἐν ὧρα πολέμων.

Τὸν ἑλεγχον αὐτὸν υἱοθέτησεν ὁ βουλευτὴς Ἀππικῆς Ῥάλλης, ἡ Νέμεσις τοῦ κ. Πετιμεζᾶ. Ὅλος ὁ κόσμος ἔφριξεν ἀναγνούς τὴν πολυσέλιδον ἔκθεσιν τῆς ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς. Κλοπαὶ φανεραί, δωροδοκίαι, καταχρήσεις, ζημίαι τοῦ δημοσίου, θηριώδης ἀδιαφορία πρὸς στρατὸν στελλόμενον νὰ πολεμήσῃ, ὅλα ὁμοῦ συμπεφυρμένα μετὰ δόλων, πονηριῶν, κατεργαριῶν, συγχύσεως, ἐφώναζον: τιμωρίαν τοῦ ἐνόχου, πλήρῃ ἐφαρμογὴν τοῦ περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν νόμου.

Οὐδεὶς ὑπῆρχε βουλευτῆς μὴ πεπεισμένος περὶ ὧν τούτων. Ἡ κοινὴ γνώμη εἶχε καταδικάσει τὸν κ. Πετιμεζᾶν ὡς ἐνοχον, σύμπας ὁ κόσμος ἀνέμενε τὴν εἰς δίκην παραπομπήν του, ὅτε ἡ συνεδρίασις τῆς Τετάρτης λήγει διὰ τῆς μὴ παραπομπῆς αὐτοῦ.

Τί συνέβη καὶ ὁ πρὶν λασπώμενος πρῶν ὑπουργὸς διὰ πλειοψηφίας ὀλίγων ψήφων ἐνεφανίσθη εἰς τὸν κόσμον λευκὸς ὡς ἀναδυομένη Ἀφροδίτη;

Τὸ τί συνέβη εἶναι ἀπλούστατον. Ὅλοι οἱ κουμουन्दουρικοὶ ἐκάλυψαν τὸν συνάδελφόν των· αἱ δὲ ἀτομικαὶ φιλίας καὶ συμπάθειαι ἐστρατολόγησαν μετὰ τῶν συμπολιτευομένων ἱκανὸν ἀριθμὸν βουλευτῶν, στρατιωτικῶν καὶ ἄλλων, καὶ οὕτως ἐπλύθη ὁ κ. Πετιμεζᾶς μετὰ τὴν στάχτη πᾶν κουμουन्दουρικῶν καὶ τὴν γλυκερίνην πᾶν συμπολιτευομένων φίλων του.

Οὐδέποτε σῶμα κοινοβουλευτικὸν ἐστιγματίσθη δι' ἀποφάσεώς του, ὅσον ἡ ἐνεστῶσα Βουλὴ.

Οὐδέποτε Βουλὴ ἠτύοκτόνησε τόσον πανηγυρικῶς, ὅσον ἡ σημερινὴ Βουλὴ.

Συγχαίρομεν ἐκ καρδίας τὸν κ. Πετιμεζᾶν διὰ τὴν ἀπὸ τῆς δίκης ἀπαλλαγὴν του καὶ τοῦ δίδομεν ὅλον τὸ δικαίωμα εἰς πᾶσαν συνεδρίασιν καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ ὑβρίζῃ τὴν σώτειράν του Βουλὴν μετὰ τὴν συνήθη του ἀναίδειαν, ἀλλὰ καὶ εὐφυῆ.

Ἡ Βουλὴ εἶναι ὅχι πλέον ἀνταξία του, ἀλλ' ἀναξία του.

Καλιδάν.

ΕΡΩΣ—ΚΡΑΣΙ.

Τὸ κρασί τὸ ρετινιάτο
Σ' τὰ ποτήρια σας παιδιὰ
Νὰ τὸ πίνετ' ὡς τὸν πάτο
Γιὰ νὰ κάνετε καρδιά.

Ὅποιοι τὸ κρασάκι πίνει
Δὲν φοβάται ν' ἀγαπᾷ
Κι' ὅταν τὸ κρασί ἀφίγη,
Τότε' ὁ ἔρωσ τὸν κενπᾷ.

.....
Ἦμουν ἄρρωστοι ταῖς ἄλλαις
Μ' ἦδανε γιατροὶ πολλοὶ
Κι' ἄρχισαν κοῦρες μεγάλαις,
Μὲ παιδεύσαν οἱ τρελλοὶ.

Πάρε, μοῦλεγαν, κινίνο,
Μουρουνόλαδο πολὺ
Καὶ καθάρσιο . . . ἐκεῖνο
Πάντα πάντα ὠφελεῖ.

Δὲν ἐμπόρουν νὰ γηώσουν,
Ἦταν πάθος τῆς καρδιάς,
Ἀχ! καὶ πῶς νὰ θανατώσουν
Τὸ φορὶ τῆς λευτεριάς;

Μιὰ εὐλογημένη μέρα
Σὲ μιὰ πάγκ' ἀγκουμπιστὸ
Βλέπω ἕνα κρασοπατέρα
Καὶ πίνε κρασί τσουχτὸ.

Αἶ! μοῦ λέει γελασμένος
Δὲν περνᾷς λίγ' ἀπὸ δῶ
Εἶσαι σὰν ἄρρωστημένος
Κ' ἔχω χρόνια νὰ σὲ ἰδῶ.

Καὶ στὸ χέρι εὐθὺς ἀρπάζει
Μὲ κανᾶτα ἀπὸ κρασί,
Εἰς τὰ χεῖλιά μου τὴ βάζει
Καὶ μοῦ λέει «Πιὲ καὶ σύ».

Πιὲ ἀκόμα ἄλλη μία . . .
Τράβ' ἀκόμα μιὰ φορὰ,
Βλέπω ἔχει ἀναιμία,
Πιὲ νὰ γίνῃς μιὰ χαρά.

Αἶ! λοιπόν..τώρα πῶς εἶσαι;
«Εἶμαι . . . λέω... βασιλεῖς»
«Καὶ ἐγώ..μοῦ λέει..ποῦ εἶσαι
«Καὶ ἐγὼ εἶμαι βασιλεῖς».

.....
Τὸ κρασί τὸ ρετινιάτο
Στὰ ποτήρια σας παιδιὰ
Νὰ τὸ πίνετ' ὡς τὸν πάτο
Γιὰ νὰ κάνετε καρδιά.

Τὸ κρασί ὁποῖος ἔχει ταῖρι
Ν' ἀγαπήσῃ δὲν μπορεῖ
Στῆς ρετινίας τὸ λιμέρι
Ἐρως νᾶμπη δὲν χωρεῖ.

De Cock.

ΚΡΟΙΣΕ! ΑΝΤΙ ΣΟΛΩΝ!

Ὅταν ἐπήγαιναν εἰς τὴ φωτιά τὸν Κροῖσο
— Τὸ πρᾶγμ' εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν —
Λοιπὸν χωρὶς καθόλου νὰ πολυλογήσω
Θὰ τὸ ἐξιστορήσω μετὰ λογάκια τρία.

Ὁ Κροῖσος ἅμα εἶδε τὴ φωτιά ν' ἀνάψουν
Κ' ἐκείνη νὰ φουντώσ' εὐθὺς, θυμὸ νὰ πάρῃ,
Κατάλαβε πῶς ζωντανὸ πῶς θὰ τὸν κάψουν
Κ' ἔκραξε **Σόλων!** τρεῖς φορὰς σὰν πετεινάρι.

Τί νὰ σᾶς πῶ . . . εἰς τὴν δική μου τὴν πατρίδα
Τὸ Σόλωνα στὸν ὕπνο μου ποτὲ δὲν εἶδα,
Ὅμως μοῦ φαίνεται πῶς κι' ὅταν ξεψυχήσω
Θὰ κράξω τρεῖς φορὰς: **Αἶ! Κροῖσο, Κροῖσο,**

Κροῖσο!

De Cock.